

22.19x33.11	31	6	עמוד	הארץ - גלריה	06/05/2013	36855884-7
99טטיבל יערות חנוש - 38370						

פסטיבל המוסיקה
הכי טוב בישראל
מוסיקה
06

"כלבי רוח". שירים על כאבים

ביעה, ביער תשמע אותי

הטריו של גלעד אברו. הופעה מג'ומג'מת, לטוב ולרע צילומים: אבישג שארישוב

ראשית כל הבהרה. זו לא ביקורת על פסטיבל יערות מנשה כולו, אלא על חלק די קטן ממנו. הפסטיבל, שנפתח ביום חמישי והסתיים בשבת, נמ' שך יותר מ-48 שעות, והביקורת הזאת מבוססת על גיחה של תשע שעות בלבד - משישי בצהריים ועד ישישי בלילה - להפנינג המוסיקלי הנהדר הזה, שמשך בסוף השבוע קהל של 6,000 איש. לא בטוח שתשע השעות האלה הן מדגם מייצג, אבל היה בהן כל מה שצריך כדי להסביר את מעמדו של יערות מנשה כאחד האירועים היפים בחיי אומת האינדי ישראלית. מוסיקה טובה? כן, ואפילו ברצף מרשים למדי. חל-קת יער יפהפיה? בהחלט. והכי חשוב: מפגש מרוכז עם להקות ישראליות צעירות שיש להן מה להציע ונמצאות בשלב המלהיב שבו הן יוצאות אל העולם.

למשל, "Buttering trio", המפגש עם השלישייה הזאת, שחברים בה הזמרת קרן דוניץ, הבסיסט בנו הנדלר ואיש הביטים ריג'ויסר היה מפתיע ומשמח מאוד. בפסטיבל שמתקיים באוויר הפתוח רוב הלהקות, אפילו הטובות שבהן, נוטות להבליט את הממד האנגרי-טי על חשבון הממד האסתטי. אצל "Buttering trio" היתה אנרגיה טובה, אבל יותר מכך היתה אסתטיקה - מיוזג נינוח ומרקיד כאחד של ביטים נהדרים, בס עמוק-אך-מרחף ושירה בהירה ומצוינת. השירים יצאו זה מתוך זה, לפי עמים ללא הפסקה, קצת כמו בסט של ריג'וי, ובתוך הוריימה הזאת היו כל הזמנים שינויים והתפתחויות ותחושה של דינמיקה וחדוות המציאה. הפופ האלקטרוני הוא אחד הענפים היותר יבשים בעץ של המוסיקה הישראלית העכשווית, וההופעה של "Buttering trio" נשמעה כמו עלה ירוק ורענן. חבל רק שדוניץ, בניגוד לרוב הזמרים שהופיעו בפסטיבל, לא אמי-רה לקהל מתי ההופעה הבאה של השלישייה. לא היתה ברירה אלא לתפוס אותה ואת ריג'ויסר במתחם הפסטיבל אחרי ההופעה ולשאל ב-25 במאי, כבר התל אביבי פרנקל 13. כדאי מאוד להיות שם.

אם בהופעה של "בטרנינג טריו" היה הרבה אוויר, גם במוסיקה עצמה וגם על הבמה שאוישה על ידי שלושה אנשים בלבד, בהופעה שקדמה לה, של להקת "בותימוזג", לא היה מקום לגני-שום: כעשרה אנשים הצטופפו על הבמה, והקול שבקע מהמקומים היה שאגה קולקטיבית שמחה וסוחפת. "בותימוזג" הוציאה את אלבום הבכורה שלה לפני כמה חודשים, ואווירת החבר'ה שבקעה ממנו גרמה לי להקשיב לו בחצי אוזן. ההופעה של הלהקה ביערות מנשה הבהירה שזאת היתה טעות. אווירת החבר'ה (הגברית), אך לא לגמרי, הודות לנוכחותה של הזמרת המכונה "ג'קי המאממת ביא" היא רק אחד מחומרי הביסיס של הלהקה הזאת, שיש בה גם היפיות ישראלית ("לא כל מי שמת הוא אסיר תורה", הם שרים בשיר "צווחת העיט בנקיק") וגם איזו מהות שאנטית למחצה, וגם רוח טטות אירונית. השיי-

למלודיה ולא רק להרעשה, אבל אחרי עשרים דקות של הופעה ערך הטריו של החיתוך-אלי-הניגוד התחיל למצות את עצמו. זה כבר לא היה מפתיע, ולפעמיים זה אפילו היה מייגע במקצת. כדאי לתרנים לחשוב על הנקודה הזאת, ועם זאת מגיעות להם מחמאות על ההופעה הטובה בפסטיבל, שבמהלכה הסתובבו בקהל כמה מקורבים ללהקה וחילקו פלאיירים להופעה הבאה שלה, שתתקיים ב-16 במאי במורד ערן האזור בתל אביב.

אבות המוזן של חסרי חוש הריח, אם לנחש לפי המוסיקה שלהם, הם ג'ו, פרנק זאפה ומטאל, ובאחד הקטעים הם השתעשעו עם ההרימוניה של "יום ישישי חזר" של מתי כספי ולקחו אותה למקומות בלתי מתייכספיים בעליל. המוסיקה של התרנים (הגייטריסט רקל תמוז, הבסיסט אופיר בנימינוב והמתופף דן מאיו) בנויה על חיתוכים חדים בין שקט ומילודי ובין רועש ונותן בראש. זאת אסתטיקה מבורכת, מה גם שלשלישייה יש חושים טובים

לוב הזה בין שאנטיות לאירוניה מעניין. בדרך כלל זה לא הולך ביחד. האירוני סותר את השאנט, ולהפך. אצל "בותימוזג" הניגודים משתלבים על מצע מוסיקלי מתגלגל וזרוק, ככיכובם של כינור ומנדולינה. אחלה הופעה. צריך לברוק שוב את הדיסק. התשואות הנלהבות שסחטה ההופעה של שלישיית "Tatran" (יש לבטא במלעיל, עם דגש על ה"תת") היו מפתיעות מאוד לנוכח העובדה ש"תת"רן" מנגנת מוסיקה אינסטרומנטלית מורכבת למדי.

18.23x33.22	32	6 עמוד	הארץ - גלריה	06/05/2013	36855894-8
פסטיבל יערות מנש - 38370					

אחרי כעשרים דקות, בשיר "מה את מעדיפה" של דני הדר (שאפו על הרעיון לעשות קאוור לשיר של יוצר שהוא יותר אינדי מ"כלבי רוח"), התדר המוסיקלי של הלהקה התחיל להתכיל והרעדה של רוח צברה תנופה שמנעה ממנה להישמע מיוסרת מדי. חרף השיפור זה לא היתה הופעה מצוינת, אבל היא בהחלט עוררה רצון להקשיב לאלבום המתקרב של הכלבים.

בקולה של טליס קליין, הסולית גית של להקת "many 1,2", אין ולא תהיה אף פעם שום רעדה. לקליין יש אחד הקולות החזקים היציבים והיפים בסצינת האינדי די הישראלית, שאינה משופעת בווקאליסטיות סוחפות. כשמוסיפים לשירה המצוינת שלה את הרוקנפופ קל התנועה של הלהקה של, את הצליל הרזה והחד של ההרכב ואת הגישה שמשלבת ממזריות עם מתיקות, מקבלים להקה שכיף להקשיב לה ולראות אותה בפעולה. אלבום הבכורה, כך קליין דיווחה, יוצא ממש בקרוב.

ההחלטה לשבץ את "מאלו" קס", צמד הכליזמר-פאנק הפרוע בהנהגתו של הסקסופוניסט אייל תלמודי, בזמן השקיעה הפסטורלית של ערב שבת היתה חתרנית למדי. תלמודי, בסרבל אדום פתוח, עלה במצב רוח חופשי במיוחד וזו על הבמה כמו מתאגרף סקסופון תזזיתי במשקל כבד ל"מאלוקס" היו כבר הופעות ממוקדות יותר מההופעה הזאת, אבל לפיזור הנפש של תלמודי היו גם יתרוני נות, בעיקר בישרות האחרונה של ההופעה, שבה הוא ניגן את הגרסה הנהדרת שלו ל"מורה ואני" של מאיר אריאל (מדוע כל כך הרי בה אנשים בקהל פיטפטו במקום להקשיב לקטע השקט והיפהפה הזה?) ואחר כך החליף את הסקסופון בקלרינט והוציא כמה שדים פנימיים אל אוויר היער.

הפופ האלקטרוני הוא אחד הענפים היותר יבשים בעץ של המוסיקה הישראלית, העכשווית, וההופעה של "Buttering trio" נשמעה כמו עלה ירוק ורענן

בסוף ההופעה תלמודי לקח חמת חלילים, ירד אתה מהבמה וניגן בתוך קהלה את הקטע המסיים. בזמן שהוא עשה את זה הלהקה הבאה, "האחים רמירז", חיברה את עצמה למגברים. כדאי אולי להפוך את הרעיון לסטנדרט בשנה הבאה. אולי זו הדרך לקצר את זמן הבא-לאנס בין ההופעות. הארגון בפסיטיבל היה למופת, ובדיקות הסאונד היו קצרות למדי, ובכל זאת: אם אפשר לקצר אותן עוד יותר, רצוי לעשות את זה. כמה שפחות "תן לי גיטרה במוניטור" יותר טוב.

פסטיבל יערות מנשה, היום השני, 3.5

"Buttering trio". תחושה של דינמיקה וחדוות המצאה

"Buttering trio" שילבה אנרגיה טובה עם אסתטיקה, "בותימזוג" שאנטי עם אירוניה, "many 1,2" ממזריות עם מתיקות ושירה מצוינת. למה פסטיבל יערות מנשה הוא מאירועי האינדי הטובים בישראל?

הקהל בפסטיבל. 6,000 איש בהפנינג מוסיקלי נהדר

קת "כלבי רוח" ייחצנה הסולנית, הילה רוח, את הופעת ההשקה המתקרבת של אלבום הבכורה של ההרכב (ב-11 ביוני, בבארבי) ואמרה, "תבואו, יהיה כיף". אבל המלים האלה, כמו חלק גדול מהשירים של "כלבי רוח", יצאו מהגרון שלה קצת נרעדות, מה גם שהמלה "כיף" לא לגמרי הולמת את הלהקה הזאת, ששרה על כאבים ולא על מסיבות. תחילת ההופעה לא היתה מוציחה במיוחד. הצליל היה סטנדרטי והשירה של רוח לא נפתחה. אבל

רופן אחת. זה קרה כשמהבמה השכנה דלפו צלילים מההופעה הצוהלת של להקת החלטורה ויהודה קיסר. הצלילים הפולשים איימו להטביע את המוסיקה של אברו ושותפיו. מה עושים? מנגנים את "Summertime" כך שהיער ירעה. ברסלר הנהיג גרוב מינימליסטי אך אימתני, אברו ניגן בס מחור ספס וחזק וגנוו, שבימים כתיקונם הוא גיטריסט ג'ז מעודן וצנוע מאין כמותו, התחפש לכמה דקות לג'מי פייג' והעלה באש את המגבר. לקראת סיום ההופעה של לה-

שלישיות ג'זיסטיות-רוקיסטיות, שמנגנות מוסיקה אינסטרומנטלית מורכבת אך נותנת בראש, הן אחת הצעקות האחרונות באינדי הישראלי (אולי בהיפופעית ההצלחה של להקת "טייני פינגרס"). הבסיסט גלעד אברו חבר בהרכב כזה, "Lazer", שלא הופיע השנה ביערות מנשה. אברו ניגן בפסטיבל עם שלישייה אחרת, שכללה את המתופף אמיר ברסלר והגיטריסט עופר גנוו. זאת היתה הופעה די מג'זמ'מת, לטוב ולרע, אבל היה בה רגע יוצא